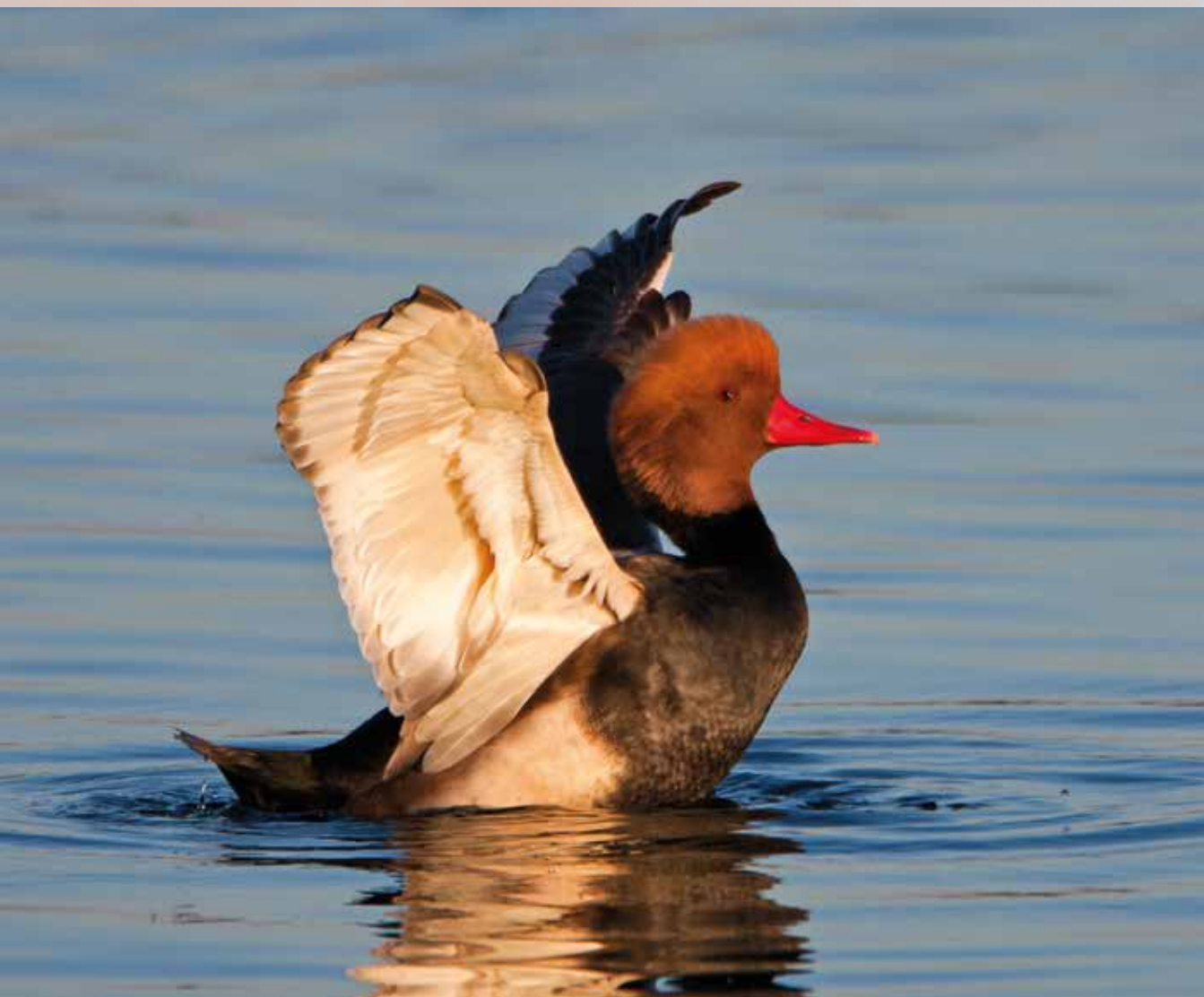

tussen Duin & Dijk

Natuur in Noord-Holland. Jaargang 17 1 ● 2018

Vogelbroedei

*Al tijdens het eerste
broedseizoen een
groot succes!*

De realisatie

Voor de bouw van het vogelbroedeiland is met circa 10.000 m³ hergebruikgrond – materiaal dat onder andere is vrijgekomen bij het saneren van waterbodems in de Noordkop – een vijf meter hoog plateau aangelegd. Het plateau is twee hectare groot en omgeven door een verticale betonnen muur en water. Het plateau is afgedekt met een laag schelpen en biedt nestgelegenheid voor wadvogels. De hoge ligging van het plateau voorkomt verstoring van de vogels door wandelaars en fietsers in de omgeving. De verticale betonnen muur in combinatie met het water maakt het plateau vrijwel onbereikbaar voor grondpredatoren zoals vos, hermelijn en egel. De muur is geschikt gemaakt voor het nestelen van oeverwaluizen. Het omliggende terrein sluit aan op het natuurgebied Balgzandpolder. Tot slot is in het water rond het plateau een stenige bodem aangelegd, waardoor het geschikt is als paaiplaats voor fint.

● De mannen bij de kijkhut.
Foto: Geert Timmermans.

Het is juli 2017, het broedseizoen loopt op z'n eind en ik besluit te gaan kijken bij het nieuwe vogelbroedeiland bij Den Helder. Voor dit project kreeg ik in 2015 van Milieupark Oost de opdracht een ontwerp te maken. Het ontwerp is in samenwerking gemaakt met Jorrit Braaksma en in de winter 2016-17 is de aanleg afgerond. Het voorjaar was de eerste test of het ontwerp ook daadwerkelijk werkt zoals het is bedacht.

Het resultaat

Een paar weken eerder bel ik met Do van Dijk van Landschap Noord-Holland, de beheerder van de vogelrots, met de vraag of er misschien al wat vogels op het plateau broeden. "Nou Henk, een

paar is niet helemaal het goede woord hoor", zegt hij met een lach, "er broedt zeker zo'n tachtig paar visdief en bij hoogwater op het wad overtijen er honderden scholeksters."

M'n hart slaat over. Dit is wat we bedacht hadden! En ook al wees alles erop dat het zou kunnen werken, helemaal zeker weet je het nooit. Als ik aankom op de Oostoever stop ik eerst even bij de vogelkijkhut bij het Balgzandpolderdij. Er staan al enkele auto's geparkeerd. De kijkhut is in gebruik door drie mannen. De grote lenzen van hun camera's in de aanslag. Een van hen wijst me op een grote groep wulpen op de voorgrond, tegen de rand van het water, en op de grote groep lepelaars die net voor het Balgzandkanaal

land Oostoever

● Panorama van de vogelrots. Foto: Marijke Volkers.

● De vogelrots in gebruik. Foto: Geert Timmermans.

zit. Maar mijn aandacht gaat meer uit naar het vogeleiland, dat iets noordelijker ligt en als een grijze rotsformatie uit het water oprijst. "Wat vinden jullie nou van dat vogeleiland daarachter?", vraag ik voorzichtig. De man in de hoek draait zich half naar me toe.

"Dat is wel een succes hoor, die rotswand zit helemaal tjokvol met oeverwaluwen. Vanaf hier kan ik een stuk of zeventig nestgangen zien en die worden allemaal gebruikt. Hier, kijk zelf maar."

Ik buk me en zie nu door zijn kijker de oeverwaluwen van dichtbij, driftig in- en uitvliegend.

"En bovenop zitten nestelende visdieven. Hiervandaan kun je natuurlijk niet in de nesten kijken, maar ik heb meerdere pullen naar beneden

zien springen. Die overleven dat makkelijk."

De man op klompen mengt zich in het gesprek: "Heb jij die rots bedacht? Jullie moeten er ook nog gaten in maken voor holenduif en bergeend."

Ik verlaat de kijkhut en even later klim ik met enige moeite een steile grondbult op die ter hoogte van het vogeleiland ligt. Op termijn moet hier een uitkijkpunt verrijzen, maar voorlopig staat er voornamelijk distel en koolzaad. Ondanks de grote afstand verstoort ik toch een deel van de visdieven als de bovenzijde van de terp wordt bereikt. Maar gelukkig is dat van korte duur. Ik tuur een tijdje door mijn kijker naar de drukte boven het korte gras op het plateau. De visdieven vliegen af

en aan met kleine vis, die ze vangen in het water rond het vogeleiland en op het wad.

Een gele helikopter komt overvliegen op weg naar vliegbasis De Kooy. De vogels trekken zich er weinig van aan. Ze hebben het te druk met hun legsels. Achter mij gaat de zon onder. De betonnen wand van het vogeleiland kleurt donker, terwijl het omliggende water oplicht door de reflectie van de lichtende hemel. Een stoer project, passend in de stoere omgeving, aansluitend op het bestaande natuurgebied Balgzandpolder en ook nog innoverend in het gebruik van reststoffen.

Henk Volkers
h.volkers@planet.nl